

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: J. G., narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem,
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4,

proti

žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem,
sídlem Řetězová 195/2, 405 02 Děčín I,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2017, č. j. 652/DS/2017,
JID: 35238/2017/KUUK/Ne,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 24. 2. 2017, č. j. 652/DS/2017, JID: 35238/2017/KUUK/Ne, **se pro vadu řízení zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2017, č. j. 652/DS/2017, JID: 35238/2017/KUUK/Ne, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Most, odboru správních činností, oddělení správního, (dále jen Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

„magistrát“) ze dne 20. 12. 2016, č. j. MmM/139429/2016/OSČ-P/PŠ. Tímto rozhodnutím magistrát podle § 125f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) uložil žalobci pokutu 2 500 Kč za správní delikt podle § 125f odst. 1 téhož zákona spočívající v tom, že žalobce jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 téhož zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem. První skutek byl popsán tak, že blíže nezjištěný řidič dne 8. 7. 2015 v 19:40 hodin v ulici „X“ u č. p. „X“ v „X“ stál s vozidlem tov. zn. Škoda Octavia, r. z. „X“, mimo vyznačená parkovací místa, v působnosti svislé dopravní značky č. IP 11b s dodatkovou tabulkou „Stání dovoleno jen na vyznačených místech“. Druhý skutek popsal magistrát tak, že blíže nezjištěný řidič dne 29. 8. 2015 v 09:25 hodin v ulici „X“ u bloku „X“ v „X“ stál s vozidlem tov. zn. Škoda Octavia, r. z. „X“, v působnosti vodorovné dopravní značky č. V 13a (šikmé rovnoběžné čáry vyznačující plochu, na kterou je zakázáno vjíždět). Třetí skutek byl vymezen tak, že blíže nezjištěný řidič dne 29. 10. 2015 v 20:00 hodin v ulici „X“ u bloku „X“ v „X“ stál s vozidlem tov. zn. Škoda Octavia, r. z. „X“, v působnosti svislé dopravní značky č. B29 (zákaz stání). Žalobce se v žalobě současně domáhal zrušení rozhodnutí magistrátu a dále toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že pokud vozidlo stojí v působnosti dopravní značky č. V 13a, pak se nejedná o protiprávní stav, jelikož není zakázáno na ploše této značky stát, ale na její plochu vjíždět. Domníval se, že nelze toto protiprávní jednání stíhat jako správní delikt provozovatele vozidla. Žalobce byl přesvědčen, že do vydání prvoinstančního rozhodnutí byl magistrát povinen postupovat podle § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu, tedy projednat všechny správní delikty stejné osoby ve společném řízení a v souladu s § 125g odst. 3 téhož zákona za ně uložit souhrnnou pokutu. Podotkl, že magistrát takto nepostupoval, neboť do vydání prvoinstančního rozhodnutí začal žalobce stíhat pro dalších minimálně 16 správních deliktů. Domníval se, že tímto postupem byl krácen na svých právech, neboť v případě neúspěchu se správními žalobami by byl povinen zaplatit několik pokut, včetně úhrady několika nákladů za správní řízení, čímž by došlo k zásahu do jeho majetkové sféry.
3. Vedle toho žalobce namítal vady výroku, které spatřoval v absenci všech ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno. Konkrétně uvedl, že ve výroku chyběl odkaz na ustanovení, které obsahuje skutkovou podstatu přestupku. Poukázal na skutečnost, že ve výroku prvoinstančního rozhodnutí magistrát odkazuje na § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, který v době spáchání údajného správního deliktu neexistoval. Magistrát se tak podle žalobce dopustil retroaktivity.
4. Žalobce dále namítal, že vydání žalobou napadeného rozhodnutí nepředcházelo nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za přítomnosti žalobce. Rovněž nebylo provedeno dokazování mimo ústní jednání, neboť o žádném termínu konání nebyl žalobce vyrozuměn. Žalobce trval na tom, že tímto postupem byl zkrácen na svých právech dle čl. 6 odst. 1 a 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a dle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Připomněl, že obvinění ze správního deliktu spadá do pojmu trestních obvinění, z čehož dovodil povinnost konat ústní jednání nebo alespoň povinnost konat dokazování Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

mimo ústní jednání. V této souvislosti odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15 A 14/2015-35, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 4. 2015, č. j. 30 A 56/2014-35, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015-30, které potvrzují nutnost konat v řízení o správním deliktu ústní jednání. Doplnil, že provozovatel vozidla, který nese objektivní odpovědnost, nemůže předkládat žádná skutková tvrzení, neboť na místě spáchání přestupku nebyl. Zásadní pro provozovatele vozidla je rozhodnutí, které je opatřeno zákonnými důkazy. Správní orgány podle žalobce pochybily, neboť prováděly dokazování v nepřítomnosti žalobce, čímž porušily zásadu bezprostřednosti. Na tomto místě žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 7. 2015, č. j. 57 A 51/2014-34.

5. Žalobce namítal nezákonnost uložené pokuty, neboť magistrát zohlednil pouze jednu skutečnost, a to, že rozhodoval o třech správních deliktech ve společném řízení. Magistrát podle žalobce vůbec neodůvodnil, zda a jakým způsobem hodnotil kritéria uvedená v § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu. Poslední námitka žalobce směřovala k protiústavnosti skutkové podstaty správního deliktu. Domníval se, že výkonná moc uměle přenáší odpovědnost a trest na nevinné provozovatele motorových vozidel, neboť neumí a nechce potrestat skutečné pachatele, což je v rozporu s judikaturou Ústavního soudu a se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005-55.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný spolu s předložením správního spisu soudu poskytl i písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. K věci žalovaný uvedl, že problematikou vjíždění a stání v působnosti dopravní značky č. V 13a se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud, a to např. v rozsudku ze dne 13. 4. 2017, č. j. 10 As 324/2016-46, v němž dovodil, že pokud je zakázáno vjíždět, pak to rovněž znamená, že je zakázáno i stát. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce o tom, že měl magistrát rozhodnout ve společném řízení o všech správních deliktech žalobce. Odkázal na § 140 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2016, č. j. 2 Afs 7/2016-36. Dovodil, že doba ke spojení řízení činí 3 měsíce, a proto nelze spojit všechny správní delikty žalobce z let 2014 – 2016. Podotkl, že pokud by nebyla stanovena doba ke spojení řízení, docházelo by v řízení k nepřiměřeným průtahům.
7. Žalovaný trval na tom, že výrok prvoinstančního rozhodnutí obsahuje všechny náležitosti uvedené v § 68 odst. 2 správního řádu. Odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, a doplnil, že odkaz na § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu byl správný, byť jinak označený. Připomněl, že v době spáchání správního deliktu se jednalo o § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, přičemž novelou č. 48/2016 Sb. s účinností od 20. 2. 2016 došlo k posunu číslování odstavců a do odst. 5 bylo vloženo písm. e), čímž došlo k posunu označení původního odstavce 4 písm. f) na odst. 5 písm. g). Trval na tom, že k retroaktivitě v žádném případě nedošlo.
8. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, že nebylo nařízeno ústní jednání, nemohl se účastnit ústního jednání a došlo ke krácení jeho práv. Trval na tom, že v řízení o správním deliktu není nutné nařizovat ústní jednání, neboť řízení se vede ve světle objektivní odpovědnosti za porušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Domníval se, že zákonodárce neměl ustanovením o objektivní odpovědnosti v úmyslu postavit

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

provozovatele vozidla v řízení o správním deliktu do role obviněného z přestupku, a z tohoto důvodu se na provozovatele vozidla v řízení o správním deliktu nemohou vztahovat žalobcem zmiňovaná ustanovení Úmluvy, ani Listiny. Podotkl, že žalobce sám sebe zkrátil na svých právech, neboť měl možnost se k magistrátu dostavit například v rámci seznámení s podklady rozhodnutí. Trval na tom, že magistrát postupoval v souladu s příslušnými právními předpisy.

9. K protiústavnosti skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla žalovaný uvedl, že ve všech třech případech byla potvrzena totožnost řidiče vozidla, a to pana L. H. N., přičemž žalovanému i magistrátu je tato osoba z úřední činnosti známa jako osoba, která je účelově používána v různých případech, v nichž klienta zastupují určití zmocněnci a zástupci a u nichž mají klienti sjednáno „pojištění“ v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. V odůvodnění rozhodnutí magistrátu je uvedeno, že výše uvedená osoba neprochází podle cizinecké policie žádnými dostupnými evidencemi a dle výpisu správy sociálního zabezpečení není ani zaměstnancem společnosti ODVOZ VOZU s. r. o. Podotkl, že odpovědnost provozovatele vozidla je nejen objektivní, ale také není potřeba zavinění, přičemž Evropský soud pro lidská práva konstatoval, že se nejedná o rozpor s Úmluvou.

Replika

10. Žalobce uvedl, že rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 As 324/2016 je v rozporu se zásadami trestního práva, neboť v uvedeném rozsudku se Nejvyšší správní soud dopustil analogie v neprospěch obviněného. Podstatné podle žalobce je, že dopravní značka č. V13a zakazuje vjíždět na její plochu a zasahovat nákladem nad její plochu. Pokud je žalobci kladeno za vinu, že na ploše dopravní značky č. V 13a stál, pak je zjevné, že se nejedná o vjetí ani o zasahování nad plochu této dopravní značky. Trval na tom, že přestupkovou odpovědnost nelze pomocí analogie rozšiřovat, přičemž se musí respektovat zásada *in dubio mitius*. Domníval se, že kdyby bylo úmyslem zákonodárce značkou č. V 13a zakázat, aby na její ploše stála vozidla, výslovně by to uvedl v zákoně. K principu právní jistoty žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44. Zdůraznil, že správní orgány měly stíhat řidiče za to, že na plochu dopravní značky č. V 13a vjel, a nikoliv na ní stál.
11. Žalobce nesouhlasil ani s analogií žalovaného týkající se doby spojení řízení. Zákon o silničním provozu v dané době neobsahoval pravidlo pro to, které správní delikty mají být projednány ve společném řízení a za které správní delikty má být uložena společná pokuta. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2018, č. j. 1 As 278/2018-87, podle kterého má správní orgán uložit společnou pokutu za všechny správní delikty. Vzhledem k tomu, že magistrát takto nepostupoval, měl podle žalobce alespoň zohlednit absorpční zásadu. K namítané vadě výroku žalobce doplnil odkaz na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 6. 2017, č. j. 57 A 21/2017-43, a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46.
12. K namítané zásadě bezprostřednosti žalobce doplnil odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2016, č. j. 9 As 139/2015-30, a dále uvedl, že dokazování nebylo provedeno pouze pomocí standardních listinných důkazů, ale i pomocí fotodokumentace, z níž nelze rozhodné skutečnosti dovodit na první pohled. Při posuzování rozhodných skutečností z fotodokumentace je podle žalobce nutné užít analytických schopností úřední osoby a jejich znalostí z dřívější úřední činnosti, a proto mělo dojít k řádnému zaprotokolování průběhu hodnocení fotodokumentace a Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

jednotlivých úvah oprávněné úřední osoby, které vedly ke skutkovým závěrům, přičemž žalobci či jeho zástupci měla být umožněna přítomnost na dokazování. Žalobce dále odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které je při výměře sankce nutné zohlednit všechna zákonná kritéria, přičemž magistrát zohlednil pouze souběh. Vedle toho žalobce uvedl, že dopravní značka č. IP 11b nemůže zakázat stání. Citoval z vyhlášky č. 30/2001 Sb., odkázal na judikaturu správních soudů, konkrétně na rozsudky Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 25. 4. 2018, č. j. 65 A 24/2017-26, a ze dne 27. 4. 2018, č. j. 65 A 108/2016-39, se kterou nemohl být jeho právní zástupce seznámen, neboť v době podání žaloby tato judikatura neexistovala. Trval na tom, že i kdyby řidič motorového vozidla stál mimo vyznačené parkoviště, nemohlo by dojít k porušení dopravní značky č. IP 11b, protože tato značka nic takového nezakazuje.

Posouzení věci soudem

13. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
14. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
15. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující rozhodné skutečnosti. Magistrát obdržel dne 23. 9. 2015 od Městské policie Most oznámení o přestupku ze dne 17. 9. 2015, z něhož plyne, že řidič motorového vozidla tovární značky Škoda Octavia, registrační značky „X“, se dne 8. 7. 2015 v 19:40 hodin v „X“ v ulici „X“ u č. p. „X“ dopustil dopravního přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, a to stáním mimo vyznačená parkovací místa v působnosti svislé dopravní značky č. IP 11b. Přílohou oznámení bylo 5 fotografií dokumentujících spáchání přestupku. Lustrací v Centrálním registru vozidel magistrát zjistil, že provozovatelem výše specifikovaného vozidla byl žalobce. Magistrát ho proto výzvou k zaplacení podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu ze dne 23. 9. 2015 vyzval ve lhůtě patnácti dnů k úhradě určené částky 300 Kč, kterou však žalobce neuhradil. Současně byl poučen, že ve stejné lhůtě může sdělit totožnost řidiče předmětného vozidla s tím, že toto sdělení se považuje za podání vysvětlení. Dne 8. 3. 2016 magistrát přestupkové řízení odložil dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1999 Sb. o přestupcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o přestupcích“), neboť se přestupku dopustil blíže nezjištěný řidič.
16. Magistrát obdržel dne 19. 10. 2015 od Městské policie Most oznámení o přestupku ze dne 13. 10. 2015, z něhož plyne, že řidič motorového vozidla tovární značky Škoda Octavia, registrační značky „X“, se dne 29. 8. 2015 v 09:25 hodin v „X“ v ulici „X“ u bloku „X“ dopustil dopravního přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, a

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

to stáním v místě, kde je to zakázáno vodorovnou dopravní značkou č. V 13a „šikmé rovnoběžné čáry“. Přílohou oznámení byly 3 fotografie dokumentující spáchání přestupku. Magistrát ho proto výzvou k zaplacení podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu ze dne 19. 10. 2015 vyzval ve lhůtě patnácti dnů k úhradě určené částky 300 Kč, kterou však žalobce neuhradil. Na tuto žádost žalobce prostřednictvím svého zmocněnce (společnost ODVOZ VOZU s. r. o.) reagoval podáním, v němž uvedl, že předmětné vozidlo řídil pan L. H. N., zaměstnanec společnosti ODVOZ VOZU s. r. o. Po doplnění data narození a adresy trvalého pobytu v České republice magistrát do správního spisu doplnil sdělení Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend, z něhož je zřejmé, že osoba L. H. N., narozená dne „X“, neprochází dostupnými evidencemi Policie České republiky. A dále do správního spisu magistrát založil pomocný materiál ze spisu sp. zn. 4035/2015, podle něhož osoba L. H. N. není v registru České správy sociálního zabezpečení vůbec uvedena. Dne 17. 12. 2015 magistrát přestupkové řízení odložil dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích.

17. Magistrát dále obdržel dne 11. 1. 2016 od Městské policie Most oznámení o přestupku ze dne 14. 12. 2015, z něhož plyne, že řidič motorového vozidla tovární značky Škoda Octavia, registrační značky „X“, se dne 29. 10. 2015 v 20:00 hodin v „X“ v ulici „X“ u bloku „X“ dopustil dopravního přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, a to stáním v místě, kde je to zakázáno svislou dopravní značkou č. B 29 „zákaz stání“. Přílohou oznámení bylo 6 fotografií dokumentujících spáchání přestupku. Magistrát ho proto výzvou k zaplacení podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu ze dne 12. 1. 2016 vyzval ve lhůtě patnácti dnů k úhradě určené částky 300 Kč, kterou však žalobce neuhradil. Na tuto výzvu žalobce prostřednictvím svého zmocněnce reagoval podáním, v němž uvedl, že předmětné vozidlo řídil pan L. H. N., zaměstnanec společnosti ODVOZ VOZU s. r. o. Dne 3. 2. 2016 magistrát přestupkové řízení odložil dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích.
18. Dne 9. 11. 2016, neboť tohoto dne byl příkaz vypraven, vydal magistrát příkaz ze dne 10. 2. 2016 (jde o zjevně chybné datum vyhotovení příkazu, které nebylo opraveno – pozn. soudu), č. j. MmM/123771/2016/OSČ-P/PŠ, v němž žalobci vyměřil pokutu ve výši 2 500 Kč za všechny tři výše uvedené přestupky. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce dne 18. 11. 2016 blanketní odpor. Výzvou k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 24. 11. 2016 byl žalobce informován o ukončení shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí, byl mu stanoven termín k nahlédnutí do spisu ve lhůtě pěti dnů od doručení výzvy a byl vyzván k doplnění odporu, neboť na přiložené plné moci chyběl podpis zmocnítele. Dne 7. 12. 2016 zaslal zmocněnec žalobce plnou moc s řádným podpisem. K seznámení s podklady rozhodnutí se nedostavil. Magistrát vydal dne 14. 12. 2016 rozhodnutí č. j. MmM/139429/2016/OSČ-P/PŠ, proti němuž podal žalobce dne 5. 1. 2017 odvolání. Dne 24. 2. 2017 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, které dne 2. 3. 2017 nabylo právní moci.
19. Nejprve se soud musel zabývat otázkou prekluze správního deliktu provozovatele vozidla. Podle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu platí, že *„[o]dpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezačal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.“* Podle odstavce 5 téhož ustanovení *„[n]a odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

20. Zákon o silničním provozu tedy úpravu prekluze správních deliktů právnických osob vymezuje v § 125e odst. 3. Jelikož se jedná o společné ustanovení ke správním deliktům, vztahuje se i na správní delikty provozovatele vozidla upravené v § 125f zákona o silničním provozu, a to rovněž tehdy, je-li pachatelem správního deliktu fyzická osoba (srov. § 125e odst. 5 téhož zákona). Zákonná norma přitom rozlišuje běh subjektivní a objektivní lhůty – subjektivní lhůta činí dva roky ode dne, kdy se správní orgán o spáchání správního deliktu dozvěděl a objektivní lhůta činí čtyři roky ode dne, kdy k jeho spáchání došlo.
21. V posuzované věci došlo ke spáchání přestupků blíže neustanoveným řidičem, a tedy i ke spáchání správních deliktů provozovatele vozidla ve dnech 8. 7. 2015, 29. 8. 2015 a 29. 10. 2015. Dne 9. 11. 2016 magistrát dle § 150 správního řádu vydal příkaz č. j. MmM/123771/2016/OSČ-P/PŠ, který byl prvním úkonem v řízení. Tímto příkazem tedy bylo zahájeno řízení o správních deliktech žalobce, a je tak zřejmé, že řízení bylo zahájeno ve lhůtě dvou let ode dne, kdy se magistrát o spáchání správních deliktů dozvěděl. Dále soud konstatuje, že žalobou napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 2. 3. 2017. Z uvedeného vyplývá, že odpovědnost žalobce za dané správní delikty z pohledu zákona o silničním provozu nezanikla, a to ani z pohledu dvouleté subjektivní lhůty, ani z pohledu čtyřleté objektivní lhůty.
22. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, publ. pod č. 3528/2017 Sb. NSS, www.nssoud.cz, však platí: *„Rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, kdy zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlídnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější.“*
23. V souladu s výše citovaným názorem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu byl zdejší soud povinen hodnotit, zda pro žalobce není pozdější úprava promlčení obsažená v zákoně č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) příznivější.
24. V této souvislosti soud poukazuje na § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky ve znění účinném od 26. 2. 2020, podle něhož platí, že *„[o]dpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“* Soud je však nucen zdůraznit, že toto ustanovení nelze na projednávanou věc aplikovat, a to pro jeho protiústavnost. Ústavní soud totiž nálezem ze dne 23. 6. 2020, Pl. ÚS 4/20, výše citované ustanovení zrušil dnem vyhlášení tohoto nálezu ve Sbírce zákonů (pozn. soudu – k publikaci nálezu dosud nedošlo). Ústavní soud v předmětném nálezu v odstavcích 23 a 24 konstatoval, že *„v nyní posuzované věci, a v typově obdobných věcech, týkajících se (nejen) zániku odpovědnosti za správní delikt podle zákona o silničním provozu ve vazbě na novou právní úpravu v zákoně o odpovědnosti za přestupky, může nastat situace, že odpovědnost za správní delikt by podle nové právní úpravy zanikla ještě před vydáním napadeného rozhodnutí, tedy že správní delikt by tak za užití nové právní úpravy byl již promlčen. V uvedeném případě je tedy nová právní úprava upravená v zákoně o odpovědnosti za přestupky posuzovaná jako celek, nesporně pro žalobce příznivější než předchozí právní úprava upravená v zákoně o silničním provozu (srov. též sub 5 až 7). Přechodné ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky ve znění nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl.*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ÚS 15/19 však výslovně ukládá, aby byla aplikována pro pachatele méně příznivá právní úprava. Proto bude třeba vždy v každém konkrétním případě srovnat právní úpravu přestupkového práva účinnou do 30. 6. 2017, a to nejen podle § 29 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky, nýbrž i úpravy speciálních promlčecích dob ve zvláštních zákonech (viz zejména tzv. změnový zákon č. 183/2017 Sb.) a podle obecných pravidel § 2 odst. 1 a § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky určit, která úprava je pro pachatele (nyní) přestupku spáchaného do 30. 6. 2017 příznivější.

25. Z výše uvedeného plyne, že dospěl-li Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/19 k právnímu názoru, podle kterého je úprava zániku přestupkové odpovědnosti součástí „trestnosti“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny (v podrobnostech srov. právní závěry uvedené v citovaném nálezu), nelze mít z důvodů výše uvedených pochyb o tom, že aplikace § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky (ve znění uvedeného nálezu) může vést rovněž ke zhoršení postavení pachatele. Jinak řečeno, k porušení čl. 40 odst. 6 věty druhé Listiny dojde i tehdy, když by pachatel byl potrestán za spáchání přestupku přesto, že by odpovědnost za přestupek podle nové právní úpravy zanikla ještě před vydáním rozhodnutí o přestupku, tedy že přestupek by tak za užití nové právní úpravy byl již promlčen. Ústavní soud proto uzavírá, že § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky je v rozporu s čl. 40 odst. 6 větou druhou Listiny. Nutno podotknout, že za této situace není v incidenčním případě (viz sub 3 až 7) možný ústavně konformní výklad § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky a lze vystačit s oporou jeho § 2 odst. 1 a § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky.“
26. Soud byl tedy povinen posoudit, zda není pro žalobce pozdější úprava promlčení obsažená v zákoně o odpovědnosti za přestupky příznivější, když tato úprava nebyla výše citovaným nálezem Ústavního soudu nijak dotčena.
27. Podle § 30 zákona o odpovědnosti za přestupky činí promlčení doba a) 1 rok, nebo b) 3 roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč. Podle § 31 odst. 1 téhož zákona promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku; dnem spáchání přestupku se rozumí den, kdy došlo k ukončení jednání, kterým byl přestupek spáchán. Je-li znakem přestupku účinek, promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni, kdy takový účinek nastal. Podle § 32 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky promlčecí doba se přerušuje a) oznámením o zahájení řízení o přestupku a b) vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným; přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová. Podle odst. 3, byla-li promlčecí doba přerušena, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 3 roky od jeho spáchání; jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 5 let od jeho spáchání.
28. Soud konstatuje, že promlčecí doba u jednotlivých správních deliktů provozovatele vozidla začala běžet dne 9. 7. 2015 (správní delikt spáchaný 8. 7. 2015), dne 30. 8. 2015 (správní delikt spáchaný 29. 8. 2015) a dne 30. 10. 2015 (správní delikt spáchaný 29. 10. 2015). Prvním úkonem v řízení bylo vydání příkazu č. j. MmM/123771/2016/OSČ-P/PŠ dne 9. 11. 2016, kdy byl příkaz vypraven [k tomu srov. § 71 odst. 1 písm. a) a e) správního řádu]. Z uvedeného je tedy zřejmé, že jednoletá promlčecí doba dle zákona o odpovědnosti za přestupky uplynula u správního deliktu spáchaného dne 8. 7. 2015 dnem 8. 7. 2016, u správního deliktu spáchaného dne 29. 8. 2015 dnem 29. 8. 2016 a u správního deliktu spáchaného dne 29. 10. 2015 dnem 29. 10. 2016, neboť příkaz č. j. MmM/123771/2016/OSČ-P/PŠ byl vydán až dne 9. 11. 2016.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

29. Soud proto uzavírá, že došlo k promlčení správních deliktů provozovatele vozidla, které byly spáchány dne 8. 7. 2015, dne 29. 8. 2015 a dne 29. 10. 2015. Jelikož došlo k zániku odpovědnosti žalobce za dané správní delikty, je řízení postiženo vadou ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. K zániku odpovědnosti za správní delikt z důvodu prekluze musí správní soudy přihlédnout z úřední povinnosti (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004–39, publ. pod č. 845/2006 Sb. NSS, ze dne 4. 3. 2016, č. j. 2 As 257/2015–37, ze dne 22. 2. 2017, č. j. 9 As 226/2016–33, www.nssoud.cz, a nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/07). K tomu soud podotýká, že v dané věci zvažoval, zda zánik odpovědnosti za správní delikty má být vyhodnocen jako nezákonnost, jak jinak běžně dovozuje ve své rozhodovací činnosti. Avšak s ohledem na to, že rozhodnutí žalovaného bylo v době svého vydání z pohledu prekluze odpovědnosti za správní delikty vydáno v souladu se zákonem, nemohl soud oprávněně shledat nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Z tohoto důvodu tedy soud posoudil promlčení odpovědnosti za správní delikty, k němuž došlo dle právní úpravy účinné až po vydání rozhodnutí žalovaného, jako procesní vadu dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
30. S ohledem na zánik odpovědnosti žalobce za dotčené správní delikty bylo bezpředmětné zabývat se dalšími námitkami žalobce.
31. Soud tedy shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. pro vadu řízení spočívající v zániku odpovědnosti žalobce za správní delikty zrušil. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž je ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán výše uvedenými závěry soudu. V dalším řízení bude žalovaný povinen zastavit řízení z důvodu zániku odpovědnosti za správní delikty následkem uplynutí prekluzivní lhůty.
32. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, přestože žalobce na jednání trval, neboť žalobou napadené rozhodnutí bylo zrušeno dle § 76 odst. 1 s. ř. s. a v takovém případě právní úprava připouští rozhodnutí ve věci bez nařízení jednání.
33. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 15 342 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3 000 Kč, z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d), replika – § 11 odst. 1 písm. d)], z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 téže vyhlášky] a z částky 2 142 Kč představující 21 % DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 30. června 2020

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)